

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΥΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Η Δολόρα διευθύνθηκε προς ένα παράθυρο το οποίο άνοιξε. Βλέποντας την περίλαμπρη όμορφιά της, το πλήθος εσώπασε. ‘Η Δολόρα προχώρησε στον εξώστη και φώναξε άπειθυνομένη προς τόν δχλο.

— Ποιός λοιπόν τολμά να κατηγορή τόν κόμητα ως προδότη ; Τό πλήθος έμεινε άμίλητο. Μονάχα μερικοί ψιθυρισμοί άκούστηκαν.

— Σωπάτε ! ξανάτε εκείνη περιήφανη. Τι κάνετε λοιπόν εδώ ; Τι σημαίνουν όλες αυτές οι προσβολές και οι άπειλές ;

‘Ενας έπαγγελματίας άποσπάσθηκε από τό πλήθος και βγάξοντας τό καπέλλο προχώρησε.

— Κυρία, ειπε, ό καθένας μας, σās σέβεται και σās ύπολήπτεται, αλλά σās παρακαλούμε τώρα ν’ άποσυρθήτε. Δέν πρέπει να μάς ρωτάτε σεις τι συμβαίνει, αλλά πρέπει ό ίδιος ό κόμης να μάς άπανήσει.

— Καλά λοιπόν, άπάντησε αυτή ‘Ελάτε μέσα να τόν προσβάλλετε κατό πρόσωπο. ‘Ελάτε όλοι ! “Α ! λαέ άχάριστε ! άνανδρος ! “Ετσι λοιπόν βρίζεις εκείνον που έχυσε γιό σέ τό αίμα του και σκόρπισε τούς θησαυρούς του !..

Και στρέφοντας προς τούς ύπηρέτες που είχαν συγκεντρωθεί γύρω της ειπε.

— ‘Ανοιχτε τις πόρτες του μεγάρου !

— Κυρία τόλμησε ν’ άντιτεινεί ό Γουλιέλμος, σκεφθήκατε καλά αυτό που κάνετε ;

— ‘Υπακούστε ! επέμεινε εκείνη.

‘Η στάσις της Δολόρας ειχε κάνει μεγάλη έντύπωση στό πλήθος, τό οποίο άρχισε να διατάξει και ν’ άμφιβάλλη, όταν οι πόρτες του άνακτόρου άνοιξαν.

Τή στιγμή εκείνη μερικοί άντρες που φορούσαν έπίσημα ένδύματα διέσχισαν τό πλήθος και μπήκαν στό μέγαρο. ‘Ησαν οι άρχηγοί τών συντεχνιών. ‘Ο λαός άπ’ έξω περίμενε.

‘Εντωμεταξύ ό κόμης ειχε ξυπνήσει, μόλον που ή επίδρασις του ναρκωτικού τόν βρισάνιζε ά κόμη.

Καθισμένος στην άκρη του κρεβατιού του περιέφερε δεξιά κι’ άριστερά τά βλέμματά του. Στο πλάι του στεκόταν ή Δολόρα περιήφανη και μεγαλοπρεπής. ‘Ο κόμης της κρατούσε τρυφερά τά χέρια και τά έσφιγγε μέσα στα δικά του.

Οι άρχηγοί τών συντεχνιών μπήκαν μέσα. Πίσω τους έρχόταν ό λοχαγός τών ‘Ισπανών τοξοτών και ένας κατώτερος αξιωματικός.

‘Ενας από τούς άρχηγούς τών συντεχνιών πλησίασε τόν κόμητα.

— ‘Εξοχώτατε του ειπε, όταν πρό δέκα ήμερων σās έμπιστευθήκαμε τά κλειδιά του ‘Αγίου Κεντίνου δέν μάς ύποσχεθήκατε ότι θα τά φυλάξετε πιστά ;... Δέ μάς όρκιστήκατε αυτό στην τιμή σας και στην ζωή σας ;

— ‘Επειτα κύριε ; άπάντησε ό Γουδεφρίδος ξαφνιασμένος.

‘Ο άρχηγός έξακολούθησε.

— Σήμερα, έξοχώτατε, μερικά όλέθρια γεγονότα έκαναν όλες αυτές τις προφυλάξεις μας άνοφελείς... Εύαρεστηθήτε λοιπόν να έπιστρέψετε τά κλειδιά για να σās απαλλάξουμε από τόν όρκο σας ..

‘Ο κόμης της Θούνης έχυσε τό χέρι του μέσα στον επενδύτη του, ένθ’ ό Γουλιέλμος κ’ ή Δολόρα κοιτάχτηκαν θριμβευτικά.

Μά άξαφνα ό κόμης πετάχτηκε όλόρθος, χλωμαίνοντας σαν πτώμα. Τά μαλλιά του είχαν άνορθωθεί.

-- Λοιπόν ;... ψιθύρισε ό πρώτος τών συντεχνιών, τά κλειδιά, κύριε κόμη ;

— Τά κλειδιά !.. ειπε με άγωνία ό κόμης, τρομαγμένος. Τά κλειδιά μου τάκλεψαν... άπόψε .. ναι, μου τάκλεψαν, ένθ’ κοιμώμουν...

Οι παριστάμενοι άλληλοκοιτάχτηκαν με δυσπιστία. ‘Αξαφνα μι’ άστραλί έφάτισε τό μυαλό του κόμητος, ό όποιος σφαιρίστηκε άπ’ανω στό κρεβάτι του, ψιθυρίζοντας :

— ‘Αχ, Δόν Διέγε Διάξ !.. Δόν Διέγε Διάξ !

Κανείς δέν άκουσε τι ειχε πει. Οι πρώτοι τών συντεχνιών, σοβαροί και περιήλιοι παραμέρισαν, άνοιγοντας τόπο για να περάση ό ‘Ισπανός λοχαγός που τούς συνάδευσε, ό δόν Ραφαήλ ντε Σολζέδο.

‘Εκείνος προχώρησε με τό καπέλλο στα χέρια και πλησιάζοντας τόν κόμητα της Θούνης, ειπε :

— ‘Εν όνόματι του Βασιλέως της ‘Ισπανίας, κύριε, σās συλαβάρνω !

Μιά λάμψη πέρασε από τά μάτια του κόμητος της Θούνης, ό όποιος ξεφούληξε. ‘Απ’ έξω έφτανε ως ταυτιά ό θόρυβος τών όπλων της φρουράς του, σās να του έλεγε ότι οι άνθρωποι του δέν έπεριμεναν παρά μιá λέξη του για να δράσουν. Τή λέξη αυτή δέν την ειπε ό κόμης. Ξανάβαλε τό σπαθί του στη θήκη του και χαμηλώνοντας τό κεφάλι του προχώρησε προς τό λογαό.

— Κάντε τό καθήκον σας, κύριε ! του ειπε. Είμαι άπιστος φύλαξ και αξίζω θανάτου.

‘Εκείνη τη στιγμή έβγαλε μιá παραχτική κραυγή ή Δολόρα. ‘Ο Γουλιέλμος έκρυψε τό πρόσωπό του μέσα στα χέρια του, ένθ’ οι στρατιώται του κόμητος ψιθύριζαν με άνυπομονσία...

Μά ό κόμης επιβάλλοντάς τους σιωπή, τούς ένυσε να παραμερίσουν και ειπε με τόνο σταθερό στο δόν Ραφαήλ :

— ‘Ας πηγαίνουμε, κύριε !

Και έβγήκε συνοδευόμενος από τόν ‘Ισπανό αξιωματικό.

III

Εύτυχια και Δυστυχια.

Ειχε άρχισει να ξημερώνη. Μέσα στην αίθουσα του ζυθοπωλείου του, μπρός σε μιá δυνατή φωτιά, ό Νικόλαος Πλουσέτ ντυνόταν.

‘Ηταν πολύ άδύνατος άκόμη. Μόλις πρό όχτώ ήμερων ειχε σηκωθεί από τό κρεβάτι, ύστερ’ από τρεις μήνες που κείτοταν σ’ αυτό. ‘Οπίσσο βρισόταν πιά στό στάδιο της τελείας αναρρώσεως.

‘Αλλά ένθ’ όλοι οι άναρρωνόντες ειπε συνήθως γεμάτος χαρά, ό Πλουσέτ άπεναντίας ήταν μεγαλοχολικάτατος. Ειχε χάσει πιά κάθε έλπίδα ότι θα ξανάβλεπε την αγαπημένη του Μαγδαλήνη. Τή θεωρούσε για πέθαμμένη.

‘Εξαφνα ό χρότος μάς καμπάνας που έσήμανε δυνατά, τόν έκανε να σηκωθεί και να πάη ν’ άνοιξη τό παράθυρο. ‘Ηταν ή καρδιά που ειχε χτυπήσει ό Γουλιέλμος καλώντας τούς πολίτες σε συναγωγή.

Μά, καθώς θοριζε τό μάτια του κάτω για να δη κίνενα πολιτή και να πληροφορηθή, ειχε ξαφνιασμένος μπρός στην πόρτα του μαγαζιού του, έναν άζινητο όγκο.

Περίεργος τά δη τι ήταν αυτό τό πράγμα έτρεξε άμέσως κάτω κι’ άνοιξε την πόρτα. Με ξαφνιασμού του ειδη ότι ό άζινητος όγκος ήταν μιá γυναίκα λιποθυμισμένη άπάνω στον όποιο ύπληχε ένα χαρτί που έγραφε τά εξής :

«Μοι σόσατε τή ζωή. Σās άποδοώ τη μισητή σας Μαγδαλήνη. Νομίζω πως έξοφλήσαμε.»

‘Ο άνδρωπος του Δαχτυλιδιού

— Μαγδαλήνη φώναξε τότε ό Πλουσέτ σαν τρελλός.

Και άφοψ γονάτισε, κλαίγοντας και γελώντας μαζί, προσπαθούσε να συνεφέρει τή νέα. ‘Αλλά τό τη ήταν ή χαρά του, ώστε λιποθύησε κι’ ό ίδιος.

‘Ακούγοντας την κραυγή που ειχε βγάλει ό Πλουσέτ, όλ’ ή γειτονιά ειχε άναστατωθεί. Οι ύπηρέτες του ζυθοπωλείου έτρεξαν κι’ όλοι οι γείτονες μαζέφτηκαν γύρω άπ’ τό μαγαζί, εύχαριστημένοι κ’ εύγνωμονόντες τό Θεό που έδινε έτσι τέλος στα βίαια του καλού γείτονου.

‘Ο Νικόλαος όταν πιηήλθε μετέφερε τη Μαγδαλήνη μέσα, και άφοψ αγάλιασε όλους τούς παρευρισκομένους, κλείστηκε μαζί με την αγαπημένη του μέσα στο δωμάτιο του.

Σε μιá ώρα ή Μαγδαλήνη ειχε συνέλθει έντελώς και κρατώντας τόν άρραβωνιαστικό της από τά χέρια του έξιστορούσε τά παθήματά της.

‘Εξο άκούγόταν άλαλαγμός κι’ όχλοβοή, μά αυτούς δέν τούς έννοιασε πιά τίποτε.

‘Αξαφνα ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα ό Γουλιέλμος Λοβέρτ. ‘Ηταν όπλισμένος από την κορφή ως τά νύχια και τό πρόσωπό του φανερόντα μεγάλη συγχίηση. Μά έξέχασε όσα ειχαν διαδραματισθεί βλέποντας τη Μαγδαλήνη.

‘Εκείνη έτρεξε και έροίχτηκε στην αγχαλία του.

— ‘Αχ ! άκριβή μου, αγαπημένη μου φίλη ! ψιθύρισε όταν οι πρώτες παραφορές της συγχίησεως έπέρασάν. ‘Ο Θεός εύσπλαχνίστηκε λοιπόν τή φτωχή Δολόρα και σε στέλνει πάλι σ’ αυτή, στην τρομερή αυτή στιγμή... (Ακολουθεί)

‘Ο κόμης της κρατούσε τρυφερά τά χέρια...